

havde Brystet fuldt af Ordner. En anden Vogn kom forbi fra den modsatte Side. Derinde sad et ungt Par og gantedes.

Per drev langsomt videre og stadig bort fra Hjemmet. Modstandsløst førtes han som af selve Fristerens Haand ind i Store Kongensgade og henimod sine forhenværende Svigerforældres Bolig. Stemmen inden i ham talte igen og sagde: Vend om! Stands i Tide! Du gaar din Undergang imøde! — Men han blev ved at gaa.

Han drejede om et Hjørne og var nu inde i den korte Tværgade, hvor „Palæet“ laa. Saa stod han foran Huset, ovre paa den anden Side af Gaden, hvor der var Skygge, stod han. Han saae, at der var Selskab derinde. Han kunde skimte de tændte Kroner gennem Vinduernes svære mørkerøde Silkeforhæng.

Af Frygt for at vække Opmærksomhed gik han et Stykke henimod Bredgade men vendte straks efter tilbage. Og paany løftede hans Sjæl sig anklagende mod Gud og sagde: Alt dette har jeg ofret dig! Som en udelukket Hund staar jeg her, frysende, overstænket af Gadesnavset . . . og dog vil du ikke vise dig barmhjertig!

Med eet trak han sig dybere ind i Skyggen ved Husvæggen. Han havde set Porten derovre blive aabnet. En lille, paraplybærende Mandsperson blev lukket ud. Hvem var det? Ivans ilfærdige Fodskifte var det ikke. Var det Eybert? Jakobes gamle Tilbeder? En latterlig Skinsyge blaffede gøglende gennem hans Sind . . . Da saae han ved Lygteskæret en krumnæset Profil, et graasprængt Hageskæg, et Par store, indadvendte Fødder . . . Aron Israel.

Som et Lynstød gik det igennem ham: Her var Frelsen! Aron Israel vilde hjælpe! At han ikke havde tænkt paa ham! „Algodheden i Menneskeskikkelse.“ For ham vilde det sikkert intet betyde, at han ikke længer var Philip Salomons Svigersøn. Han havde jo allerede før hans Forlovelse med Jakobe vist ham saa megen Deltagelse og røbet en saa ærefuld Tillid til hans Fremtid. Til ham kunde han tale frit.

Han fulgte efter ham ind i Store Kongensgade. Men Røsten i hans Sjæls Inderste tog igen myndigt tilorde og sagde: Gaa